

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. Варна, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева
Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско
дело № 20223100502556 по описа за 2022 година

Производството е въззивно, образувано по **жалба вх.№ 69428/11.10.2022г от Х. М. М. ЕГН *******, действаща в лично качество и като майка и законен представител на децата **З. С. М. ЕГН ******* и **С. С. М. ЕГН ******* с местожителство на **Х. М. М.** и детето **С. Сл.М.: гр.В., КРИЗИСЕН ЦЕНТЪР** и с местоживееене на детето **З. С. М.: гр.В. бул.“Ц.О.” бл.33 ет.1 ап. 2, чрез адв. Св.С. от АК-В. ул.“А.К.” № 16 ет.2 офис 2, против: решението на ВРС-48с-в № 2914/29.09.2022г по гр.д.№ 11894/ 2022, в частта му, с която е отхвърлена молбата й лично и като майка и законен представител на децата **З. С. М., ЕГН ******* и **С. С. М. ЕГН ******* за постановяване на мерки за защита за забрана на ответникът да приближава **Х. М. М.** и децата **З. и С.,** както и местоработата на **Х. М.** с адрес в **гр.В., П.М., З..****

Счита същото за неправилно, порочно и постановено при нарушаване на материалния закон, като излага следните съображения:

1/ макар и правилно да е анализирал събраните по делото писмени и гласни доказателства, РС е постановил съдебния си акт в обжалваната част в нарушение на императивна норма на материалния закон: от една страна

изцяло е пренебрегнал императивната норма на чл.2 ал.2 ЗЗДН, която гласи, че „за психическо и емоционално насилие върху дете се смята и всяко домашно насилие, извършено в негово присъствие“, а от друга страна, макар да е приел, че е бил осъществен акт на физическо насилие над детето З. Сл.М., род.2015г, и нанесени физически травми на детето, молбата в тази част е била оставена без уважение молбата.

Поради това моли за отмяна на решението в неговата отхвърлителна част, като вместо него бъдат постановени мерки за защита на осн.чл.5 ал.1 т.3 от ЗЗДН чрез налагане на забрана на ответника да приближава всички молители, а майката – и по местоработата ѝ.

В обобщение на изложеното в жалбата оплакване може да се посочи, че същото се свежда до вътрешно логическо противоречие в мотивите на съда – посочено е, че ответникът не ангажира доказателства, които да опровергават доказателствена сила на представената от молителката декларация по чл.9 ЗЗДН, като от ответника извършените актове се потвърждават и от анализа на събраните доказателства.

Същевременно РС е приел, че актовете на осъществено психическо, емоционално и физическо домашно насилие били проява на обтегнати отношения по повод семейни недоразумения и не оправдавало поведението на ответника, като налагането на исканата мярка би ограничило неоснователно възможността на бащата да контактува с децата..., а ограничаването на допуска до местоработата на молителката би се ограничило прекалено правата на ответника.

С така постановеното решение РС изцяло е пренебрегнал един специален закон, който има за цел да защити жертвите от домашно насилие, а не да ограничава правата на извършителите на домашно насилие, т.е. целта на ЗЗДН е защита.

В конкретния случай се търси защита и по отношение на малолетните деца, спрямо едно от които е осъществен и акт на физическо насилие.

Поради изложеното моли за уважаването на жалбата ѝ.

Поради изложеното моли за отмяната изцяло решението на ВРС и за постановяване на друго, с което да бъде уважена изцяло молбата ѝ като основателна и доказана.

В срок е постъпил писмен отговор от **ответника по молбата С. И. М.**

ЕГН *****, с адрес: с.К. № 312, общ.П.Т., обл.В.Т., чрез адв.Мих.М. от АК- В. Т., със становище за неоснователност на жалбата и за потвърждаване решението на ВРС. Счита, че правилно и съобразно недоказаните твърдения на молителката е постановил законосъобразно решение, въпреки че, по негово мнение, дори и наложената мярка спрямо да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо Х. Мар.М. и децата З. и С. била пресилена и ненужна.

Както станало известно, между С. М. и молителката - негова съпруга Х. М. М., пред ВТРС имало висящо дело за развод по исков ред, образувано по подадената от въззиваемия ИМ.

Предвид това компетентен да се произнесе относно режима и начина на отношенията между родителите и децата е РС-В.Т., а не РС-В. в настоящото производство.

Заявява, че няма да сочи нови доказателства предвид ограничения характер на производствата по ЗЗДН, въпреки наличието на достоверни данни за непристойно и противозаконно поведение на Х. Мар.М. спрямо въззиваемия, документиран от компетентни органи, в периода от 27.09.2022г - датата на провеждане на заседанието по делото пред РС-В., до настоящия момент.

Контролиращата страна ДИРЕКЦИЯ “СОЦИАЛНО ПОДПОМА ГАНЕ“ - гр.В. не изразява становище.

В молбата си Х. М. М., подадена в лично качество и като майка и законен представител на двете малолетни деца З., род.12.02.2012, и С., род.15.11.2019г, излага, че с ответника С. И. М. са родители на същите, като впоследствие сключили гражд.брак през м.август 2019г.

Твърди извършен от страна на ответника акт на домашно насилие, изразяващ се в следното: на **17.08.2022г**, около 22-22.30ч, в гр.В., бул.“Ц.О.“ бл.33 ет.1 ап.2, майката и двете деца се намирали в кухнята на жилището. Ответникът Сл.М., без каквато и да било причина, започнал да обижда детето З. с думите : „крадец“; ударил му шамар през лицето. З. се разплакал. След това Сл.М. се обърнал към майката, продължавайки да креши на нея и З.:

„Още малко остана! Аз ще ви наглася! Още малко ще ви търпя!". Детето З. успяло да стане от стола, на който било седнало, и се затичало към спалнята на жилището, продължавайки да плаче. Майката го последвала. След тях тръгнал и Сл.М.. Молителката видяла, че детето З. бил легнал по гръб на дивана в спалнята и плачел. В този момент Сл.М. нанесъл удар с шамар по лицето на детето З., крещейки : „Още малко ще ви търпя! Ще видите кой съм аз!". Майката се обърнала към бащата , като го попитала: „Защо удари отново детето?" В отговор на това, той я хванал за двете рамена и я притиснал към стената на стаята. После я хванал за гушата и започнал да я души. Това продължило известно време. Детето З. скочило от дивана, на който ве още лежало и започнало да пищи силно: „Тате,недей! Тате, моля те! Престани! Не ти ли омръзна с тези неща!" Ответникът пуснал жена си за миг и след това ѝ нанесъл силен удар с юмрук в областта на гърдите около сърцето. Тя изпитала остра болка. Примаяло ѝ, но след това събрала кураж и побягнала към изхода на жилището. Отишла до хранителния магазин в съседство до входа на блока и помолила продавачката да се обади на тел.112. Скоро след това адресът бил посетен от патрулен екип на І РУ МВР - Варна. На С. М. бил съставен Протокол за предупреждение по реда на ЗМВР.

Твърди се, че на **25.08.2022г.**, около 21.00-21.30ч в жилището на горепосочения адрес били двете деца и баща им били в спалната стая; децата лежали на леглото и гледали детско предаване. Синът С. бил болен в този период, с висока температура. Бащата бил на терасата на спалнята, пушел и пиел бирата; вратата на спалнята била отворена. Съпругата Х. напредила на С., че наближава отново срокът за плащане на месечни сметки. Казала, че има пари да се плати само едната сметка - или за тока, или за водата. На тези думи той ѝ отговорил: „Не знам! Оправяй се!". Х. стояла до шкафове в спалнята. Там лежал телефонът на С. да се зарежда. По невнимание тя бутнала телефона му, който забелязал това. По нейно твърдение телефонът само леко се изместил на няколко сантиметра, но С. започнал да крещи: „Счупи ли ми телефона! Аз сега ще счупя твоя!", скочил от стола, където седял на терасата, блъснал я, разкрещял се: „Махни се от тук! Боклук такъв!". После отишъл към детската стая в. Х. го последвала, за да види какво възнамерява да направи. Той се насочил към мястото, където бил нейният телефон, взел го, ударил го силно в коляното си и го изхвърлил през терасата.

В това време децата били в коридора и наблюдавали какво се случва;

изглеждали притеснени. З. умолявал баща си: „Тате, престани! Стига с тези интриги!“.

Отправя искане за налагане мерки за защита, като се задължи ответникът да се въздържа от домашно насилие и му бъде забранено да приближава Х. М.М. и двете деца З. и С. на по-малко от 100м.

Да се забрани на С. И. М. да приближава местоработата на Х. М. в гр.В., П.М., З., в М.г..

Ответникът С. М. в о.с.з. лично и чрез процесуалния си представител е оспорил твърденията в молбата изцяло.

Д“СП“-В. е изразила становище, че при установяване извършено насилие спрямо децата, следва бъдат приложени ограничителни мерки, като съдът определи срока и изпълнението им.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, въз основа на събрания доказателствен материал по делото, приема за установено **от фактическа страна:**

По делото няма спор, че молителката и С. М. понастоящем са съпрузи, както и че са родители на двете малолетни деца З., род.2015г, и С., род.2019г.

Приети са декларации по чл.9 ал.3 ЗЗДН, изходящи от Х. М. М. в личното ѝ качество и като майка и законен представител на двете деца, потвърждаващи под страх от наказателна отговорност верността на изложените в молбата факти относно осъщественото спрямо нея и децата насилие.

По делото е представен протокол за предупреждение от 17.08.2022г от ОД МВР-В. на С. И. М..

Представен е и протокол от 26.08.2022г за настаняване на Х. М. в Кризисен център-SOS.

В проведеното на 13.12.2022г с.з. процесуалният представител на молителката уточнява, че същата е с нова месторабота. Представеният по делото трудов договор е бил временен и към момента тя работи в магазин „***“ намира на бул.,С."№ 187.

В обясненията си пред съда отв.С. М. заявява, че от 26.08.2022г и към

момента детето З. живее с него в с.К., общ.П.Т.; посещавало училище. Родителите на ответника живеели в същото село в отделна къща. Заявява, че не знае къде е другото дете; от м.август двете деца не се били виждали. Самият той работел в склад за дрехи във В. Т..

От изявлението на адв.С. като процесуален представител на молителите заявява, че майката и детето С. били настанени в Кризисен център от 3.08.2022г. От Агенция закрила на детето има издадено направление за настаняването и на детето З..

Бащата, без знанието на майката, е отвел детето З. и без нейно съгласие е сменил адреса му. Детето е било записано в 1-ви клас в гр.В., но отново без нейно съгласие е записано в друго учебно заведение. Към момента има висящо дело за родителските права и издръжка.

По обясненията на в-мия Сл.М. той и детето З. си били в квартирата. Три дни търсили майката и детето С. по болници, защото като се прибрали, ги нямало вкъщи. Признава, че З. бил записан първо във гр.В. на училище, а след това - в училището в гр.П.Т. и накрая - в с.К..

Въз основа на установената фактическа обстановка и приложимите правни норми, достига до следните **правни изводи**:

Молбата изхожда от и срещу легитимирани лица по смисъла на чл.3 т.1 и 4 ЗЗДН и чл.8 т.1 и т.2 ЗЗДН. Искането надлежно ангажира компетентността на сезирания съд съобразно разпоредбата на чл.7 ал.1 ЗЗДН и удовлетворява изискванията за редовност и срочност на същата по смисъла на чл.9 и чл.10 ал.1 от същия закон.

Съобразно легалната дефиниция на чл.2 ал.1 ЗЗДН, всеки акт на физическо, емоционално и психическо насилие спрямо лицата по чл.3 ЗЗДН представлява такъв на домашно насилие.

Представената по делото декларация по чл.9 от ЗЗДН се ползва с пълна доказателствена сила и е изцяло обвързваща съда, само и единствено при липсата на представени по делото гласни и/или писмени доказателства. В подкрепа на изложеното в същата относно случилото се на 17.08.2022г е представеният Полицейски протокол за предупреждение на С. М..

Представен е протокол от 26.08.2022г, от който е видно, че майката с детето С. са настанени в Кризисен център „SOS“.

За опровергаване изложеното в декларацията, което е в тежест на ответника, не са представени доказателства от същия, а в подадения писмен отговор срещу въззивната жалба изрично е заявено, че няма да се ползва от доказателства с оглед ограничения характер на производството по ЗЗДН.

От данните по делото става ясно, че съпрузите са в процес на развод, за което има образувано производство.

Изложените в декларацията факти, които не са опровергани по убедителен начин, говорят за влошени отношения между двамата и упражнено психическо насилие спрямо съпругата и двете деца предвид нормата на чл.2 ал.2 ЗЗДН, според която психическо и емоционално насилие върху дете е налице, когато домашното насилие е било извършено в негово присъствие.

По отношение на детето З. данните сочат и на упражнено пряко физическо насилие – ударен през лицето шамар.

Предвид изложеното се налага извод, че на посочените дати 17.08.2022г и 25.08.2022г отв.С. М. е извършил актове на домашно насилие по отношение на съпругата си и двете деца, които са въввлечени в спора между родителите, за което се съди от реакцията на по-голямото дете З., опитало се да възпре баща си от последващи действия. Очевидна последица от това е децата да изпитват напрежение, дискомфорт и да страдат от въвличането им в конфликта на родителите. Обстоятелството, че отношенията между съпрузите са обтегнати не може да оправдае поведението на ответника.

Ето защо, освен наложената от РС мярка по чл.5 ал.1 т.1 ЗЗДН – да се въздържа от извършване на домашно насилие, следва да бъде приложена и тази по чл.5 ал.1 т.3 – ответникът да не приближава пострадалите лица, жилището, където живеят, както и местоработата на съпругата. Последната се установява от обясненията на адв.С., че понастоящем се намира в магазин „****“ на бул.“С.“ № 187.

В противоречие със собствените си изводи за извършено домашно насилие по отношение на молителката и двете деца, РС е изложил разсъждения за частичната неоснователност на молбата досежно мярката по чл.5 ал.1 т.3 ЗЗДН /ответникът да не доближава пострадалите/ по съображения, че е налице брак и данните по делото сочели на обтегнати отношения между родителите; затова мярката била неадекватна и

прилагането ѝ би ограничило неоснователно възможността на бащата да контактува с децата. Що се отнася до мярката ответникът да не приближава местоработата на Х. М. – предвид, че това е Природонаучният музей, представляващ обществено-културно средище, така биха се ограничили прекалено правата на ответника, затова и тя била неподходяща.

Следва да се посочи, че визираните в ЗЗДН мерки имат за основна цел да се осигури защита на лицата, претърпели домашно насилие, а не да се осигурява защита правата на лицата, извършили насилието.

Затова се налага постановяване на мярката по чл.5 ал.1 т.3 ЗЗДН, доколкото по делото се установи, че с поведението си ответникът осъществява домашното насилие под формата както на физическо /по отношение на детето З./, така и на психическо спрямо съпругата и двете деца.

Ето защо въззивният съд намира, че са налице предпоставки за уважаването на подадената въззивна жалба. Достигането до правни изводи, различни от тези на ВРС, предпоставят отмяната решението в обжалваната му част и налагане мерките за закрила по чл.5 ал.1 т.3 ЗЗДН в полза на молителката и двете деца.

По разноските.

За въззивното производство разноси в полза на въззивницата не следва да бъдат присъждани поради липсата на искане и представени доказателства за сторени такива.

Върху въззиваемия следва да бъде възложено заплащането на дължимата държавна такса за производството в размер на 12,50лв – за настоящата, на осн.чл.11 ал.2 и чл.17 ал.2 ЗЗДН.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението на ВРС-48с-в № 2914/29.09.2022г по гр.д.№ 11894/2022, в частта му, с която е отхвърлена молбата Х. М. М., ЕГН *****, лично и като майка и законен представител на децата З. С. М., ЕГН ***** и С. С. М., ЕГН *****, за постановяване на мерки за защита за забрана на ответникът да приближава молителката и двете малолетни деца, както и местоработата на Х. М.,

като вместо него ПОСТАНОВЯВА

ЗАБРАНЯВА на С. И. М. ЕГН *** с адрес в гр.В. бул.“Ц.О.” бл.33 ет.1 ап.2, понастоящем живеещ в с.К., да доближава молителката Х. М. М. ЕГН ***** и детето С. С. М. ЕГН *****, двамата с местоживеене КРИЗИСЕН ЦЕНТЪР-В., както и детето З. С. М. ЕГН ***** с адрес гр.В. бул.“Ц.О.” бл.33 ет.1 ап.2, на разстояние по-малко от 50м /петдесет метра/ за срок от 12 /дванадесет/ месеца, на осн.чл.5 ал.1 т.3 ЗЗДН.**

ЗАБРАНЯВА на С. И. М. ЕГН *** с адрес в гр.В. бул.“Ц.О.” бл.33 ет.1 ап.2, понастоящем живеещ в с.К., да доближава молителката Х. М. М. ЕГН ***** по местоработата ѝ , която към настоящия момент е на адрес: гр.В. бул.“С.” № 187 – магазин „***“, на разстояние по-малко от 50м /петдесет метра/ за срок от 12 /дванадесет/ месеца, на осн.чл.5 ал.1 т.3 ЗЗДН.**

ОСЪЖДА С. И. М. ЕГН *** с адрес в гр.В. бул.“Ц.О.” бл.33 ет.1, ап.2 ДА ЗАПЛАТИ по сметка на ВОС дължимата за разглеждане на делото държавна такса в размер на 12,50лв, на осн.чл.11 ал.2 ЗЗДН.**

Да се издаде заповед за защита, на осн.чл.15 ал.2 ЗЗДН, в която да бъде вписано предупреждението по чл.21 ал.3 ЗЗДН.

За присъдените държавни такси да се издаде служебно изпълнителен лист, на осн.чл.22 ЗЗДН.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на осн.чл.17 ал.6 ЗЗДН.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____